

ALLAH'IN ADAMI AZİZ ALEKSİOS

Allah'ın adamı olan Aziz Aleksios'un hayatı çok duygulandırıcıdır. Aynı zamanda, Aziz Aleksios'un hayatı, Aziz İoannis Kalivitis'in duygulandırıcı hayatına da çok benzemektedir.

Aziz Aleksios, münzevi fakat kendine has bir kişiliğe sahiptir. O, kendi evinde, ebeveyninin, karısının ve akrabalarının gözleri önünde münzevilik yaptı. Vefat gününe kadar da meçhul kaldı. Sevgili okuyucunun anladığı gibi, bu spor, en zor sporlardan biridir. Bitmeyen bir güce ve ruhî bir azamete ihtiyaç vardır.

En kahraman simalardan biri olan Aziz Aleksios'un kişiliği, bize bir defa daha ispat ediyor ki, İsa Mesih'in sevgisi kalbi ateşe verdiği vakit, başka her çeşit insanî sevgi ve isteğe galip gelir. Dahası da, ruh, bu dünya malının geçici ve boş bir şey olduğunu anladığı zaman, gökyüzüne ait değerlerin ise kalıcı olduklarını fark ettiği vakit, işte o vakit ruh, en büyük fedakârlıklara bile rıza gösterebilir. Yeter ki gökyüzüne ait nimetlere kavuşabilsin.

Haklı olarak, sevgili okuyucu, Aziz Aleksios, Allah'ın adamı olarak isimlendirildi. Çünkü o, kendini kayıtsız şartsız Allah'a adadı. Bize, Kurtarıcı İsa Mesih'e sevgi ile bağlanma örneği bıraktı.

AZİZİN HAYATI

Bizans İmparatorluğunda, Kral Arkadios (395-408) ve Kral Onorios (395-423) oldukları zaman, Roma'da, Effimianos adında bir bey vardı. Bu kişi, senatoda birinci olup, çok akıllı, maddiyat bakımından aşırı zengin, fakat, ruhu daha da zengin, faziletli kendisine imrenilecek biriydi.

Ancak, bunların içerisinde, en önemlisi olan, kendisinin çok çalışkan oluşu ve de İsa Mesih'in gizli bağında, yani kilisede, yorulmak nedir bilmeyen bir işçiydi. İsa Mesih'in emirlerini tüm detaylarıyla tutmaya özen gösteriyordu. Bilhassa da sadaka vermede eşi benzeri yoktu. Çünkü, her gün, muhtaç olanlara bol bol malından sadaka veriyordu. Aç olanları doyuruyordu. Çıplak-fakir olanları giydirdiyordu. Yabancıları kabul eder ve onlara bol bol yardımda bulunuyordu. Genel olarak da, onun mübarek evi, fakirler için bir liman ve bir sığınaktı.

Bir de, altın kemer takan, değerli ve şık elbise giyen birçok hizmetçileri vardı. Oysa kendisi sadece akşamları ve de günde yalnız bir yemek yiyordu. Daha önceleri de dışarıda bulunduğu fakirlere kendi yemek hazırlar onları doyurur ve sonra kendisi yerdi. Bunu da, Allah'tan daha çok maaş almak için yapıyordu.

Efimianos'un bazı dost ve akrabaları, ona, düşüncesiz biri olarak bakıyor ve kendisi gibi bir beyefendinin fakirlere yardım etmesini doğru bulmuyorlardı. Onun yerine, kölelerine emredip gerekeni onlara yaptırmak gerek diyorlardı. Fakat, Efimianos bey, onlara, alçakgönüllülük ve bilge bir kişiye yakışır bir cevap olarak şöyle diyordu:

- Bunlar, İsa Mesih'imın kardeşleridirler. Allah, bizce kutsal olan İncil'i vasıtasıyla, onları sevmemiz gerektiğini emrediyor. Onlara da yapacağımız iyi işler derecesinden kat kat bize sevaplar yazacaktır.

Keza, Aglais adındaki karısı da imanına bağlı ve iyi fikirli biriydi. Böylece, ikisi de, güzel fazilet yolunda, mükemmel bir şekilde yürümeğe devam ediyorlardı. Ancak, ikisinin de üzüntüsü vardı. Çünkü onların bir çocuğu yoktu ki onların soylarını devam ettirsin. Dolayısıyla, büyük bir imanla İsa Mesih tarafından kendilerine bir evlât verilmesini istiyorlardı.

Allah onların duasını kabul etti ve Aglais bir erkek evlât dünyaya getirdi. Onun adını da Aleksios koydular. O evde büyük bir sevinç yaşandı.

Aleksios biraz büyüdüğü zaman, okuma yazma öğrenmeğe başladı. Çok da çalışkan birileriydi. Ta ki normal yaşa ulaşana kadar. Kendisi açığız biri olduğu için, kısa bir zamanda tüm Kilise Tarihini, grameri ve daha başka şeyleri öğrenerek çok bilge biri oldu.

Her şeyden vazgeçmeye karar verir

Aleksios, bu dünyanın boş bir şey ve geçici olduğunu anladığı anda, ruhun da ölümsüz olduğunu kavradığında, şu an var olan bu nimetlerden vazgeçip, ebedî olanları elde etmeye karar verir. Her gün bunları düşünerek, ebeveyninden gizli olarak, kıldan yapılmış bir papaz cüppesini giydi. Bunu tüm elbiselerinin altına giymişti. Üstüne ise ipek ve altından yapılmış elbiselerini giyiyordu. Böylece, ondan şüphelenmelerini engellemiş oluyordu.

Ebeveyni, onun ilâhî kararını bilmeyerek, onu evlendirmeyi düşünüyorlardı. Çünkü onlar, bundan torun görmek istiyorlardı. Araştırmaya başladılar ve sonunda da, tüm Roma'da, çok güzel, dindar, nazik ve onun kadar da zengin, soylu ve meşhur bir aileden olan bir kız buldular.

Ancak, Aleksios'un akli fikri semavî şeylerde olup bu dünyanın nimetlerini hiç düşünmüyordu. Her gün gizlice Allah'a ibadet ediyordu. O Allah ki tüm gizli olanları bilendir. Ve dahi, Allah onu, şeytanın tuzaklarından kurtarması için, yalvararak gözyaşlarını bir sel gibi akıtıyordu. Dahası da, ruhuna en yararlı olanı yapması için ona Allah tarafından yardım edilmesini de istiyordu.

Geceleri bunlar için dua ediyorken, gündüzleri kiliselere gider ve fakir olanlara sadaka veriyordu. Bu sadakayı gizli de veriyordu, açıkta da veriyordu. Bu fakirlerden de, Allah tarafından onun kurtuluş yoluna ulaştırılması için dua etmelerini istiyordu.

Anne ve babasına, evlenmek istemediğini söylüyordu. Böylece ev çabalarından kurtulmuş olacaktı. Ancak, anne ve babası, onları dinlemesi için kendisine baskı yapıyorlardı. Çünkü gelin seçkin biri idi ve onun bir benzerini bir daha bulamayacaklardı.

Velhâsıl, kendisi hiç istemediği hâlde, ama anne ile babasına da karşı gelmek istemediği için, bu teklifi görünürde kabul etti. Fakat, akıyla, yabancı bir yere kaçmasını düşünüyordu. Böylece de bekârlığı zedelenmemiş olacaktı.

Düğün günü gelip yanaştığında, Agios Vonifatios kilisesine gittiler ve orada karı koca olacak olanları, müzik ve danslarla nikâhlandılar. Sarayın tüm beyleri, arkadaş ve akrabaları gün boyunca, damadın evinde eğlendiler. Böyle bir şey âdettendi. Akşam olduğunda, yeme ve içmeden sonra, anne babası ile akraba ve arkadaşları onlara uzun ve mutlu bir hayat sürerek bir yastıkta yaşlanmaları dileklerinde bulduktan sonra, yeni evlilerle vedalaştılar.

Akrabaların ayrılışları ve onları orada bırakmaları

Genç adam gelinle tek başına kaldığında, uzunca bir zaman dua etti. O kadar ki evde olanların tümü uyudular. Sonra da, çok değerli olan yüzük ve kemerini sararak, kıza verdi ve kendisine şöyle dedi:

-“Sevgilim benim, bunları çok dikkatli bir şekilde koru. Allah’ın inayeti de, bize daha iyi bir şey gösterene kadar Allah aramızda bulunsun”.

Bunları dedikten sonra odasına gitti. Orada olanlardan alabildiği kadar altın, değerli taşlar ve inciler aldıktan sonra, üstüne de fakir elbisesi giyerek, şehirden çıktı ve aşağıya doğru deniz kenarına gitti. Orada, Allah’ın yardımıyla, o saatte Suriye’ye giden bir vapur buldu.

Vapura bindi ve onunla Küçük Asya’ya ulaştı. Vapurdan çıktıktan sonra karadan yoluna devam etti ve Edessa (Urfa) şehrine ulaştı. Orada bir kilisede, insan eliyle yapılmamış, İsa Mesih’in bir ikonasını buldu. Bu ikonayı İsa Mesih kendisi, havari Ananias ile Avgaros’a yollamıştı.

Aleksios bu ikonayı görür örmez çok sevindi. Oradaki fakirlere altınları ve değerli taşları dağıttıktan sonra, çok özlediği İsa Mesih’in yüzünü her gün görmek için o kilisede fakir giyinmiş eski ve işe yaramaz elbiseleriyle kaldı. Dindar Hıristiyanlardan sadakalar toplayıp bu sadakalardan çok azını ekmek almak için harcıyor ve kalanını da fakirlere dağıtıyordu.

Bütün gece ibadet eder ve her Pazar da komünyon alıyordu. Kendisine hakim olmadan o kadar çok sıkıntı çekti ki, yüzünün güzelliği kayboldu. Yüz görünüşü karardı. Derisi kurudu. Gözleri, göz çukurunun içine girdi. Kemikleri de görünür oldular.

Onu aramak sonuç vermedi

Sabah olduğunda, anne ve babası, Aleksios’un odada olmayıp sadece kızın orada olduğunu gördüklerinde, üzgün ve boynu bükük bir durumda, kızıdan onun oradan ayrılışını öğrenir öğrenmez, acı acı ağlayarak göğüslerine vurmaya başladılar. Ancak, gözyaşlarının hiçbir işe yaramadığını gördükleri vakit, çeşitli şehir ve yerlere insanlar gönderip onlardan Aleksios’u bulmalarını istediler.

Gerçekten de, birçok yer ve şehre gittiler. Fakat, Aleksios hakkında hiçbir şey öğrenemediler. Bazıları Edessa (Urfa)'ya da gidip orada da sordular. Ancak, o fakir ve miskin giyinişli o yabancı kişiyi aradıklarını kimse tahmin etmiyordu. Üstüne, köleleri onu hiç tanıyamadan ona sadaka bile verdiler. Aleksios, kendi köleleri tarafından sadaka alma işine nail olduğu için Allah'a şükreliyordu.

Gönderilen kişiler birçok yer ve manastırlarda Aleksios'u aradıktan sonra, yeniden Roma'ya geri döndüler. O vakit, Efimianos'un evinde ve diğer evlerde daha çok ağlayıp sızladılar. Sarayda bile ağladılar. Onun ebeveyni ve tüm akrabaları karalar bağlayıp durmadan ağlıyorlardı. Annesi ise bir odaya kapandı, yumuşak elbiselerini çıkardı, kıldan yapılmış elbiseler giyip hasır üstünde yatmaya başladı. Kendisine hiç dikkat etmiyor, sadece sevgili oğlunun yokluğu için ağlıyordu.

Talihsiz gelin de, bu kadar çabuk gelen ve beklenmeyen bu dul kalışı yüzünden daha fazla ağlıyordu.

Böylece, bunlar avutulamaz bir durumda acıları yüzünden ağlıyorlardı. Aleksios ise o yabancı yerde manen sevinç içindeydi. Onu, hayatın çabalarından kurtaran, onu tanınmaz bir durumda tuttuğu ve hevesini yerine getirebildiği için Allah'a dua ediyordu.

Oradaki İperagias Theotoku kilisesinin dış dehlizinde, hayranlık uyandıran bir hayat yaşayarak on yedi yıl kaldı. Oradaki tüm insanlar, onda gördükleri mübarek yaşam biçimi yüzünden, ona aziz gözüyle bakarak kendisine saygı ve sevgi gösteriyorlardı. Ancak, bu dünyada gördüğü itibar ve şan ile şöhretten dolayı gökyüzündeki şanını ve şerefini kaybetme tehlikesini hissettiği için, bilinmeyen bir yere gitme niyetiyle oradan da ayrıldı.

Tanınmayan bir hâlde, baba evine dönüşü

Oradan ayrıldı, bir limana gitti ve Kilikia taraflarına giden bir vapur buldu. Tarsus'a gitme amacıyla o gemiye bindi. Orada meşhur Agios Pavlos kilisesi mevcuttu. Ancak, gemi, denizin içerisinde, ters bir rüzgâra rastlayarak, bir oraya bir buraya gide gele, günler sonra istemeyerek kendini Roma'da buldu.

Bu, Allah'ın dileğiydi. Bunu aziz de anlamıştı. Kimseye yük olmamak için, bu geçici hayatın sonuna kadar tanınmayan biri olarak evinde kalmayı düşündü. Bu yolla, Allah'tan daha çok maaş alacaktı. Kiliseye gitti, orada, düşündüğünü iyi bir şekilde sonuçlandırabilmek için Allah tarafından ona yardım etmesini istedi.

Birçok kiliseye gidip dua ettikten sonra babasının evine gitti. O saatte, saraydan yanında birçok kişi de olduğu hâlde geliyordu. Sonra da ona dedi:

- Sizin nezaketinize sığınarak, bana merhamet et ve lütfen izin ver, sarayının bir köşesine oturayım ve orada, senin kölelerinden düşen ekmek kırıntılarından da besleneceğim. Çünkü ben yabancı ve fakir biriyim. Allah da senin yapacağın bu iyilik için senin evini mübarek eylesin. Sana gökyüzü krallığını da versin. Eğer yaban ellerde bir akraban varsa, arzu ettiğin gibi ona kavuşasın.

Bey bunları duyduğunda gözlerinden yaşlar döküldü. Çünkü o, oğlunu hatırlamıştı. Merhamete gelip o fakiri içeri aldı. En dikkatli kölelerinden birini de çağırarak Aleksios'u ona teslim etti. Ne gerekiyorsa onu yapmasını da kendisine tavsiyede bulundu.

Köle o zaman Aleksios'u küçük bir hücreye götürdü. O hücre de, haremde, karısının penceresinin dik karşısındaydı. Aleksios burada kaldı ve her gün de Efimianos ona yemek yolluyordu. Ancak Aziz Aleksios az miktarda ekmek yiyor ve biraz da su içiyordu. Bunu da aşırı nefesine hakim olma işinden dolayı ölmek için her Pazar yapılan ayinden sonra yapıyordu. Günün çoğunu ve gecenin tümünü ibadetle geçiriyordu.

Şeytanın savaşı

Kıskanç ve insan düşmanı olan şeytan, Aziz Aleksios'un sabrını görünce dişlerini gıcırdattı ve onun aleyhine korkunç ve büyük savaşlar kopardı. Bu kadar sabit olan sabrını taşımak için bunları yapıyordu.

Aziz Aleksios'u rahatsız etmeleri için köleleri devreye sokuyordu. Bazıları ona küfür eder ve onu dövüyorlardı. Bazıları da yemek kaplarını yıkadıkları o bulaşık suları üstüne döküyorlardı. Bunun gibi bir sürü daha başka kötü şeyler yaptılar. Ancak bunların tümüne sabrediyordu. Çünkü bunların hepsinin şeytandan geldiğini biliyordu. Hiçbir zaman sızlanmadı. Ne de onların aleyhine yakışmayan sözler söyledi. Sadece İsa Mesih'ten, sonuna kadar sabır vermesini istiyordu. Ta ki, başına gelenler için alacağı maaşı kaybetmesin diye.

Ancak, Aziz Aleksios'un savaşı sadece bu değildi. Bundan daha zor savaşı da vardı. Gelinin penceresi onun hücrelerine doğru bakıyordu. Gelin hanım, babasının evine gitmek istememişti. Gelin kız, kaynanası ile kalmayı seçmişti. Dul kaldığı için de ağlayıp sızlıyordu. Aziz Aleksios'un annesi ise, sevdiği oğlunun yokluğu için ağlıyordu. Geçen zaman içerisinde de bu yokluğu unutmamışlardı. Ne de akrabalarının tesellileri işe yarıyordu. Zaman geçip de Aziz Aleksios hakkında hiçbir şey öğrenemedikleri için, onu görme arzusu da o kadar daha çok artıyordu.

Aziz Aleksios orada otururken, karısının feryadü figan ettiğini de duyuyordu. Bu ağlayış kadınlarda âdetti. Ağlarken de diyordu:

- Sevimsiz ve bedbaht, dul kalmış olan bir gelin, bana yazıklar olsun! Kötü talihli ve sefil olan benim vay hâlime. Sevdiğim kocam acaba nerede bulunuyor? Benim arkadaşım, ne yapıyorsun? Ben sana ne yaptım ki benden vazgeçtin? Madem ki beni bırakma amacını taşıyordun, o zaman niye beni bu çilelere soktun ve bu kadar sene de senin aşkımdan ölüyorum? Kalpsiz herif. Yabancı yerlerde nasıl vakit geçirdiğini öğrenmem için ne de bir haber yolladın. Ya da nasıl yaşayacağımı bana bir söyleyen. Bana herhangi bir özen göstermedin. Sen sadece benimle boşuna evlendin ve devamında beni bıraktın. Ben ise, senin yaptığının tersini yapacağım. Sen, sert ve duygusuz davrandın. Ben dişi kumruyu taklit edeceğim. O, eşini kaybettiği

zaman, yemez, içmez, sadece talihine acı acı ağlar. Ta ki, üzüntüsünden ölene kadar.

Böylece, ben de eşim için ağlayıp sızlayacağım. Göz yaşlarımla bir nehir oluşturana kadar. O zaman da sıkıntı ve acıdan ölmek istiyorum.

Aglais de, gelinden daha çok şeyler söylüyordu. Annesi, Aziz Aleksios'u ana rahminde taşıırken, onu doğururken, onu yetiştirirken, o ise annesini bırakıp gittiği için çektiği acı ve sıkıntılar, onu doğururken çektiklerinden daha çoktu.

Bunlarım tümünü o yenilmez mücadelecisi işitiyor ve kalbi ağlıyordu. Hem annesine, hem de karısına acıyordu. Buna ek olarak da, şeytan büyük bir savaş açıyordu. Aziz Aleksios ise İncil'in şu sözlerini hatırlıyor ki onlar da diyorlar: "Anne veya babasını benden daha çok seven kişi, benim nazarımda iyi kişi değildir". Buna benzer diğer satırları da hatırlıyor ve bedenî aşkı ilâhî sevginin karşısına koyuyor, kalbindeki ateşe sabrediyordu. Bir sevgiyle diğer sevgi ve arzuyu yenerek kenara koyardı.

Bunu, ebeveynine karşı duygusuz olduğu için değil, onu yaratan Kurtarıcı Allah'ına karşı daha çok itaatkâr olduğu için yapıyordu. Çok defa, ona sonuna kadar sabır ihsan etmesi için Allah'a gözyaşları dökerek yalvarıyordu. Keza, anne babası ile karısı için, üzüntülerinden dolayı zamanından evvel ölmemeleri için onlara kuvvet versin diye dua ediyordu.

Sonunu anlar ve kimliğini yazar

Böylece, babasının evinde fakirlik içerisinde ve sıradan biri olarak kaldı. Şeytan tarafından kendisine açılan savaşlardan dolayı zahmet çekmiş ve aynı zamanda da akrabalarının sevgisi onu yakıp kül ediyordu. Köleleri ise, on yedi yıl boyunca onunla alay ediyorlardı. Aziz Aleksios, et ve kemikten yapılmış biri değildi sanki.

Gelecek Cuma günü, çektiği acılarından dolayı öleceğine dair Allah tarafından kendisine bildirildi. Aziz Aleksios'a hizmet eden kölesinden, kalem ile kâğıt istedi. Bu kâğıdın üzerine, başına gelenlerin tümünü ve kim olduğunu yazdı. Daha büyük bir ispat için de, geline kemer ile yüzüğü verirken kendisine gizli olarak söylediği bazı sözleri de yazdı. Bunun yanında, sadece anne babasının bildiği bazı şeyleri de eklemişti. Sonunda da şunları yazdı:

"Sevgili anne ve babacığım, namus âbidesi karıcığım! Ben sizi bu kadar üzdüğüm için bana karşı kötülük duymayınız. Çünkü sizin çektiğiniz bu çektiğinizden ötürü ben de üzülüyordum. Çok kere de Allah'ıma sizler için dulara bulundum. Size sabırlar ve sizleri krallığına lâıyk görmesi için Allah'a hep dualar ettim. Allah'ın merhametine umut bağlayarak benim bu isteğimi karşılayacağına inanmak istiyorum. Çünkü ben de Allah rızası için size böyle duygusuz göründüm. Kendime karşı da daha sert idim. Ancak, bir insan, anne babasından daha çok Kurtarıcı Allah'ını dinlemesi gerekir. Ben size ne kadar çok üzüntü vermişsem, Allah da size o kadar daha çok maaş verecektir".

Aziz Aleksios bunları yazdıktan sonra, ta canını Allah'a teslim edene kadar dua etti.

Şahane bir şekilde ölümünün bildirilmesi

O zamanlarda, Roma'da başpiskopos İnnokentios idi. Günün birinde, Agii Apostoli kilisesinde Kral Onorios ve Senato da orada olup dua yapılırken, kurban taşının üzerinden gelen bir sesin şöyle dediği duyuldu:

“Siz hepiniz, yorgun ve yüklü olanlar bana doğru geliniz. Ve ben de size istirahat vereceğim”. (Matheos, 11, 28).

Bunları duyar duymaz, herkes korktu ve yere düşerek “şefaata ya Rab” diye bağırdılar. Kısa bir zaman sonra, yine o ses işitildi:

“Cuma günü sabahı, Allah'ın adamı bedeninden dışarı çıkıyor. Sizi kimse rahatsız etmesin diye, şehriniz için dua etmesini ondan isteyiniz”.

Perşembe günü akşamı, herkes Agios Petros kilisesine toplandı. Bütün gece, sabaha kadar gece ayını yaptıktan sonra, Allah'ın kulunu nerede bulabileceklerini kendilerine söylemesi için Allah'a dua ettiler. Orada, patrik, kral ve Efimianos da bulunuyordu. Sabah olduğunda, yukarıdan bir ses geldi ve şöyle diyordu:

“Allah'ın adamı Efimianos'un evinde bulunmaktadır”.

O zaman kral, Efimianos'a dedi:

- Senin evinde böyle değerli bir hazine mevcut ve sen onu bana göstermezsin ha.

- Bugüne kadar herhangi bir şey bilmiyordum, diye Efimianos cevap verdi. Arzu ettiğimiz bu kişiyi bulabilmemiz için, ben kölelerime soracağım.

Sonra Efimianos oradan ayrıldı ve evine gidip patrik, kral ve başka beyler için değerli koltuklar hazırlamağa gitti. Onlar biraz sonra evine gideceklerdi. Efimianos, herhangi bir faziletli adamı tanıyıp tanımadıkları hususunda kölelerine sordu. Aleksios'un kölesi cevap verdi:

- Beyefendim, sanıyorum ki, kendisine hizmet etmemi istediğiniz o yabancının olmasından şüphe ediyorum. Çünkü ben, o insanda, büyük meziyetler ve şahane şeyler görmekteyim. Haftanın her gününde oruç tutmaktadır. Her Pazar da komünyon almaktadır. Sonra az miktarda ekmek yiyor ve az miktarda da su içiyor. O, böyle beslenmektedir. Senin ona gönderdiğin yemeği diğer fakirlere dağıtmaktadır. Bütün gece uyumadan ibadet etmektedir. En harika olanı ise, diğer kölelerin küfürlerine ve de onu tartaklamalarına aldırış etmemektedir. Onu kızdırmak için, yıkadıkları çanakların o pis sularını üzerine atmaktadırlar. O ise, hiç kızmadan, şöyle sakin bir durumda durmaktadır.

Onu tanıma

Efimianos bunları işittiği vakit hemen onun hücreğine koştu, ismini söyleyerek üç kere kapısını çaldı. Adını üç kere söylediği hâlde, Aziz Aleksios cevap vermiyordu. Kapıyı açıp içeri hücreğine girdi. Onu orada, yere uzanmış, yüzü örtülü ve sağ elinde de eliyle yazdıklarını tutuyordu. O yazdıklarını almak istedi, fakat bunu yapamadı. Acele acele geri döndü. Olup

bitenleri krala anlattı. Kral, değerli bir divan-yatak hazırlattı ve üzerine de onun naaşını koymalarını istedi.

Sonra, Aziz Aleksios'un yüzünün üzerindeki örtüyü kaldırdıktan sonra, onun bir melek kadar parladığını gördüler. O kadar ki, yüzüne zorlukla bakabiliyorlardı. O vakit, patrik ile kral diz çöktüler, onun kutsal naaşını öptükten sonra, büyük bir alçakgönüllülikle Aziz Aleksios'a dediler:

- Allah'ın adamı, sana yalvarıyoruz, senin kim olduğunu anlayabilmemiz için elindeki bu kâğıdı bize ver. Bu isteğimizi görmezlikten gelme. Günahkâr olmamıza rağmen, biz bu halkın başlarıyız.

Bunları gözyaşlarını dökerek söyledikten sonra, Aziz Aleksios o mektubu bıraktı. Büyük bir sevinçle onu aldılar. Herkesin duyması için, tam bir sükunet sağlandı ve büyük sesle o mektubu okumağa başladılar. Efimianos, bunları duyduktan sonra ve içindeki gizli sözlerden de, bu kişinin onun oğlu olduğuna kanaat getirdikten sonra, acı acı ağladı. Ayağa kalkarak elbiselerini yırtmağa başladı. Başından saçlarını yoluyordu. Göğsüne vuruyordu. Kutsal naaşının üzerine düştü. Naaşını, bağırarak ve ah çekerek gözyaşlarıyla suladı.

Hüngür hüngür ağlayarak feryadü figan ediyordu. Bu gürültü ve karmaşayı kadınlar da işitmiş oldular. Sevgili Aleksios'un o olduğunu anladılar. Acele ederek, yanına gitmek için yalın ayak oraya doğru koşular. İkisi de hüngür hüngür ağladı. Ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Bu olup bitenlerden sonra, sevinsinler mi yoksa ağlasınlar mı. Sonra da onları oradan, kutsal naaştan zorla çektiler. Tüm halkın onu görüp öpmesi için, Aziz Aleksios'un mübarek naaşını şehrin merkezine götürdüler.

Naaşının defni ve kerametler

O vakit bir sürü de kerametler meydana geldi. Sağır ve dilsizler konuşmağa başladılar. Kör insanlar görmeye başladılar. Kendilerine cin çarpmış olanlar tedavi oldular. Cüzamlılar temizlendi. Sadece kutsal naaşını öpmekle, her çeşit hastalık hastalardan yok oluyordu.

Sonra, kral ve patrik, kiliseye götürmeleri için divanı kaldırdılar. Bu yolculuğa o kadar insan katılmıştı ki bunların ilerlemelerine imkân yoktu. Halkın meşgul olması için, köleler tarafından, yere altın ve gümüş sikkelerin atılması emrini verdiler. Böylece halk, altın ve gümüş paraları toplamakla eğlenecek ve naaşa engel olmayacaktı. Ancak, halkın o kadar imanı çoktu ki, halktan hiç kimse, dönüp paralara bakmadı bile. Onların arzusu Aziz Aleksios idi. O zaman, başrahip, insanlara, ondan feyiz almaları için, herkes onu öpene kadar aziz naaşı toprağa vermeme sözünü verdi.

Onları zorla da olsa, kandırdığı için, kenara çekildiler ve o kutsal naaşı kiliseye getirebildiler. Onu orada bir hafta bıraktılar. Tüm bu günlerde, onun anne ve babası ile karısı baş ucunda bulundular. Hiçbir şey yemeden sürekli ağladılar. Sonra kral emir verdi ve aziz naaşı için bir gümüş muhafaza yapıldı. Mübarek naaşını bunun içine koyduktan sonra, onu toprağa verdiler. Sonra, o mezardan güzel kokulu yağ çıkmağa başladı. Kim de bundan alıp üstüne sürdüyse, tedavi oldu.

Kilisemiz, Aziz Aleksios'un anısını, ölüm günü olan 17 Martta kutlamaktadır.